

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Amanda Quick
THE RIVER KNOWS

Copyright © 2008 by Barbara Suter
Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-836-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

AMANDA KVIK

REKA ČUVA TAJNU

Prevela Maja Kostadinović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

*Ovu knjigu posvećujem Suzan Elizabet Filips:
odličnoj spisateljici i pripadnici mog
sestrinstva. U ime prijateljstva.*

PROLOG

POZNI PERIOD VLADAVINE KRALJICE VIKTORIJE...

Nije se usuđivala da uključi lampu iz straha da će neki prolaznik prime-titi svetlost i setiti se toga kasnije kada policija dođe da se raspita. Napo-lju, na stazi, magla je bila sve gušća, ali se kroz prozor i dalje probijalo sasvim dovoljno mesečine da osvetli malu sobu za primanje, mada njoj ta hladna srebrna svetlost nije ni bila potrebna. Poznavala je udobne prostorije iznad radnje kao sopstveni dlan. Taj mali prostor predstavljao je njen dom već skoro dve godine.

Čučnula je ispred velikog kovčega u ćošku i pokušala da ubaci ključ u bravu. Poduhvat je bio neverovatno težak zbog toga što su joj ruke uža-sno drhtale. Primorala je sebe da duboko udahne, u uzaludnom poku-šaju da smiri divlje otkucaje srca. Nakon tri pokušaja najzad je otvorila kovčeg. U mrtvoj tišini, šarke su zaškripale poput tihog jecaja.

Posegnula je unutra i izvadila dve kožom opšivene knjige koje je tamo sakrila. Uspravivši se, ponela ih je kroz prostoriju ka malom koferu. Dole u knjižari bilo je na desetine knjiga od kojih bi neke dostigle veoma vi-soku cenu, ali su ove dve bile daleko najvrednije.

Morala je da ograniči broj knjiga koje će poneti sa sobom zato što su bile teške. Čak i kada bi mogla da ponese još nekoliko, to ne bi bilo mudro. Veliki broj vrednih knjiga koje su nedostajale sa polica mogao je izazvati sumnju.

Iz istog razloga je spakovala samo najmanju moguću količinu odeće. Neće biti dobro ako policija otkrije da je tobožnji samoubica sa sobom u reku poneo veći deo svoje garderobe.

Kofer je bio prepun i jedva ga je zatvorila. Hvala nebesima što nije prodala ova dva primerka. Tokom protekle dve godine je zaista bilo trenutaka kada joj je novac bio potreban, ali ona nije bila u stanju da se odvoji od knjiga koje je njen otac najviše cenio. To je sve što joj je ostalo, ne samo od njega, već i od majke koja je preminula pre četiri godine.

Otac se nikad nije oporavio od gubitka svoje voljene supruge. I niko se nije preterano iznenadio kada je prislonio pištolj uz glavu nakon što je pretrpeo strahoviti finansijski krah. Poverioci su im uzeli njihovu udobnu kuću i većinu nameštaja. Na sreću, smatrali su da velika, probrana biblioteka nema naročitu vrednost.

Kada se našla pred uobičajenim izborom zanimanja koji je žena u njenoj poziciji imala na raspolaganju – bedni život plaćene družbenice ili guvernanta – iskoristila je knjige da učini ono što je, po mišljenju Društva, bilo nezamislivo i neoprostivo: počela je da se bavi trgovinom.

U očima Ugladenog sveta, ona kao da je na čaroban način prestala da postoji. Doduše, nikad se i nije družila sa takvim ljudima. Porodica Barkli nikad se nije kretala u visokom društvu.

Poznavanje knjiga i kolekcionara knjiga, stečeno od oca, omogućilo joj je da ostvari mali profit nakon samo nekoliko meseci bavljenja tim poslom. Tokom dve godine koliko je prodavnica bila otvorena, stekla je reputaciju uspešnog, mada sitnog trgovca retkim knjigama.

Njen novi život, nenametljiva garderoba, poslovne knjige i obimna poslovna prepiska, bili su daleko od onog udobnog, otmenog sveta u kojem je odrasla, međutim, otkrila je da joj je posedovanje i vođenje sopstvene prodavnice donosilo neizmerno zadovoljstvo. Zaista je bilo dobro upravljati sopstvenim finansijama. Osim toga, kao vlasnica radnje, najzad se oslobodila mnogih budalastih pravila i zabrana kojima je Društvo ograničavalo neudate žene iz viših krugova. Nema sumnje da je bila na nižem društvenom položaju nego ranije, ali to iskustvo joj je omogućilo da preuzme kontrolu nad svojom sudbinom na način koji joj ranije nije bio moguć.

Međutim, njen san o blistavoj, nezavisnoj budućnosti koju je za sebe počela da gradi, potpuno je uništen pre nešto manje od sat vremena.

Reka čuva tajnu

Obrela se usred košmara. Nije imala drugog izbora nego da se skloni u senku, ponevši pritom samo pregršt ličnih predmeta, dnevni pazar i dve dragocene knjige.

Morala je da nestane – to joj je bilo jasno – ali, takođe se morala pobrinuti da je niko ne traži. Tu grozničavu inspiraciju dobila je pročitavši pre nekoliko dana jedan novinski članak.

... VEĆ DRUGI PUT ZA MANJE OD NEDELJU DANA, UGLAĐENI SVET ŽALI ZA IZNE-
NADNIM GUBITKOM DAME IZ ISTAKNUTOG DRUŠTVA. NAŽALOST, REKA JE OD-
NELA JOŠ JEDNU ŽRTVU.

KAKO JE OBJAŠNJENO, GOSPOĐA VIKTORIJA HEJSTINGS SE USLED NAPADA
UTUČENOSTI KOJI SU JE ČESTO OPSEDALI BACILA SA MOSTA U HLADNE, NEMILO-
SRDNE DUBINE TEMZE. TELO JOŠ NIJE OTKRIVENO, A NADLEŽNI PRETPOSTAVLJAJU
DA GA JE VODA ODNELA DO MORA ILI JE ZAPELO ZA NEKU POTOPLJENU OLUPINU.
NJEN ODANI SUPRUG, ELVIN HEJSTINGS, OPHRVAN JE TUGOM.

ČITAOCI SIGURNO PAMTE DA SE PRE MANJE OD NEDELJU DANA, GOSPOĐICA
FIONA RIZBI, VERENICA GOSPODINA ENTONIJA STALBRIDŽA, TAKOĐE BACILA U
REKU. MEĐUTIM, NJENO TELO JE BRZO PRONAĐENO...

Dve dame koje su se kretale u Ugladenom svetu bacile su se u reku tokom iste nedelje. Osim toga, i očajne žene znatno nižeg statusa nalazile su isti izlaz. Kada se otkrije da je nebitna vlasnica knjižare izvršila samoubistvo na sličan način, niko neće ni pomisliti da je to čudno.

Pisala je poruku drhtavim prstima, trudeći se da pronade prave, uverljive reči.

... OČAJNA SAM. NE MOGU DA ŽIVIM SA ONIM ŠTO SAM VEČERAS UČINILA, NITI
MOGU DA SE SUOČIM SA BUDUĆNOŠĆU KOJA MI NUDI SAMO JAVNO SUĐENJE I DŽE-
LATOVU OMČU. DALEKO JE UGODNIJI ZABORAV KOJI PRUŽA REKA...

Potpisala se i ostavila poruku na malom stolu, za kojim je obično jela svoje usamljene obroke. Na papir je stavila malu Šekspirovu bistu. Neće valjati ako poruka padne na pod i policajci je ne primete.

Obukla je ogrtač i još jednom pogledala unaokolo po prostoriji. Ovde je bila zadovoljna. Istina, usamljenost je ponekad teško podnosila,

posebno noću, ali i na to se može navići. Razmišljala je da nabavi psa koji bi joj pravio društvo.

Okrenula se i podigla teški kofer. Još jednom je zastala, oklevajući. Na čiviluku su visila dva šešira: jedan letnji bez oboda i jedan sa širokim obodom i perjem, koji je nosila kad bi izašla u šetnju. Palo joj je na pamet da bi bilo veoma dobro – veoma uverljivo – ako bi šešir sa perjem zaplutao negde blizu mosta, možda se zakačio za stenu ili komad plutajućeg drveta. Uzela ga je i stavila na glavu.

Pogledala je zavesu koja je skrivala spavaću sobu. Ponovo je zadrhtala pri pomisli na to šta se nalazilo sa druge strane.

Stegnula je ručku kofera i požurila niz stepenice do prostorije u zadnjem delu kuće. Otvorila je vrata i zakoračila u mračni sokak. Nije bilo svrhe da se zamajava sa ključem. Brava je razvaljena pre manje od sat vremena, kada je uljez provalio unutra.

Oprezno je koračala niz sokak, pouzdajući se u svoje poznavanje uskog prolaza iza reda prodavnica.

Uz malo sreće, proći će nekoliko dana pre nego što se neko zapita zašto je knjižara *Barkli* zatvorena tako dugo. Međutim, pre ili kasnije, neko će dići uzbunu – najverovatnije kućevlasnik. Gospodin Dženkins će neko vreme lupati na vrata. Zatim će se naljutiti. Uzeće jedan od ključeva sa prstena koji uvek nosi sa sobom i otključati knjižaru zahtevajući kiriju.

Tada će biti otkriveno telo, gore u sobi. Ubrzo zatim, policija će započeti potragu za ženom koja je ubila lorda Gavina, jednog od najbogatijih i najistaknutijih džentlmena Ugladenog sveta.

Pobegla je u noć.

PRVO POGLAVLJE

GODINU I DVA MESECA KASNIJE...

Tajanstvena udovica ponovo je nestala.

Entoni Stalbridž se polako prikrađao kroz senovit hodnik, tražeći svetlost koja se probija ispod vrata. Činilo se da su sve sobe prazne, ali je znao da je ona bila negde u blizini. Pre samo nekoliko minuta ju je na trenutak ugledao kako se penje uz mračne stepenice za posluđu.

Dao joj je malo vremena pre nego što je krenuo za njom. Međutim, kada je stigao do sprata na kom su se nalazile spavaće sobe, gospođe Brajs nije bilo na vidiku.

Iz balske dvorane su dopirali prigušeni zvuci valcera i potmula buka šampanjcem podstaknutog razgovora. Prizemlje velike kuće Hejstingsovih bilo je blistavo osvetljeno i prepuno elegantno obučениh gostiju, ali je na spratu, osvetljenom samo bledom svetlošću ponekog svećnjaka, vladala zloslutna tišina.

Kuća je bila veoma velika, ali su u njoj živeli samo Elvin Hejstings, njegova nova, vrlo bogata, vrlo mlada nevesta i osoblje. Sluge su spavale ispod stepeništa. To je značilo da su spavaće sobe na spratu uglavnom bile prazne.

Prazne sobe na velikim zabavama ponekad dovode u iskušenje goste koji su u potrazi za odgovarajućom lokacijom za vanbračnim sastankom. Da li se gospođa Brajs popela kako bi se našla sa muškarcem? Iz nekog nejasnog razloga nije želeo suviše da razmišlja o tome. Nije imao nikakvo pravo na nju. Plesali su nekoliko puta i vodili oprezne, bolno učtīve

razgovore tokom raznih društvenih događaja protekle nedelje. To je bio opseg njihovog formalnog poznanstva. Međutim, njegova intuicija – da ne pominjemo svaki muški instinkt koji poseduje – upozorila ga je da se zapravo nalaze usred nesmotrenog dvoboja mačevima. A on nije imao nameru da izgubi.

Od njihovog prvog susreta, Luiza Brajs je činila sve što je bilo u njenoj moći da obeshrabri njegove pokušaje, ili je barem to činila rečima. To se moglo očekivati, naravno, ako se uzme u obzir skandal povezan sa njegovim imenom. Ipak, koptalo ga je to što se veoma trudila da obeshrabri svakog muškarca u prostoriji na svakoj zabavi kojoj je prisustvovala.

On je bio svetski čovek. Znao je da postoje žene koje muškarci seksualno ne privlače, ali u onih nekoliko navrata kada je uspeo da privoli Luizu da pleše sa njim i nađe mu se u naručju, uverio se da ga je bila senzualno svesna koliko i on nje. Doduše, možda je zavaravao sam sebe usled najstarijeg razloga na svetu – želeo ju je.

Nije mogla da zna da ga njeni učenjački zlatni okviri naočara, nimalo moderne haljine i ozbiljni, bolno dosadni razgovori zapravo oduševljavaju. Fasada jedne brižljive, uredne i dosadne osobe bila je očigledno lažna. Međutim, morao je priznati da je bila delotvorna kada je ostatak Društva bio u pitanju. Njeno ime se nije pominjalo u vezi sa bilo kojim gospodinom. Pobrinuo se da potvrdi tu činjenicu, diskretno, naravno. Koliko je on uspeo da utvrdi, Luiza nije bila u intimnoj vezi sa muškarcem.

Ta dama je predstavljala pravu zagonetku. Najčudnije je bilo njeno potajno zanimanje za njihovog večerašnjeg domaćina, Elvina Hejstingosa, i gospodina uključenog u Hejstingosovo najnovije poslovno ulaganje.

Vrata na kraju hodnika su se otvorila. Povukao se u senku i sačekao razvoj događaja.

Luiza je izašla iz sobe. U polutami nije jasno video njeno lice, ali prepoznao je dosadnu kestenjastu haljinu sa malim stražnjim podmetačem, mada su tada u modi bili veliki. Takođe je prepoznao njenu gordo podignutu bradu i graciozna ramena.

Uprkos krajnjoj indiskretnosti situacije, ili baš zbog toga, vrela požuda mu je ukrutila donji deo tela. Posmatrao ju je kako mu se približava kroz senke i setio se kako se osećao nedavno, dok ju je držao u naručju tokom plesa. Kao i obično, trudila se da deluje ukočeno i dosadno, ali

usiljeni razgovor nije mogao da sakrije opreznu inteligenciju i intrigantan izazov u tim očima boje ćilibara. Niti je dosadno ćaskanje umanjilo privlačnost njene elegantne kičme pod njegovim dlanom. Što se više trudila da ga obeshrabri, on je bio sve odlučniji da otkrije njene tajne. Pitao se da li ona to shvata.

Žurila je niz hodnik, nesvesna njegovog prisustva, krećući se ka stepeništu za poslugu. Svetlost zidnog svećnjaka na trenutak je obasjala okvire njenih naočara. Razmišljao je da li da joj prepreči put i suoči se sa njom ili da nastavi da je prati, kada je grub glas zagrmeo sa vrha stepenica.

„Ko je tamo?“, upitao je čovek oštro.

Bio je to manje pitanje a više zahtev, koji nije bio izgovoren učtivim, poniznim glasom sluge.

Kvinbi. Jedan od dvojice čuvara koji su u poslednje vreme svuda pratili Hejstingsa.

Entoni je posegnuo rukom i zgrabio Luizu dok je prolazila kraj njega, primoravši je da zastane.

Okrenula se ka njemu i otvorila usta da ispusti vrisak iznenađenja. Širom je otvorila oči. Poklopio joj je usta dlanom slobodne ruke.

„Pst“, izgovorio je u njeno uho. „Veruj mi.“

Privukao ju je sebi i poljubio dovoljno snažno da je učutka.

Napeto se opirala nekoliko sekundi. Namerno je pojačao poljubac, zahtevajući odgovor. Naglo je prestala da se bori. U tom trenutku intimnog dodira među njima je blesnulo naelektrisanje snažno poput munje. Znao je da je i ona svesna tog osećaja. Osetio je njeno iznenađenje. To nije imalo nikakve veze sa dolaskom čuvara.

Kvinbijevi teški koraci su odjekivali hodnikom. Entoni je opsovao u sebi. Želeo je da nastavi da ljubi Luizu. Žudeo je da je odvuče u najbližu spavaću sobu, spusti na krevet, zbacii naočare i prostu haljinu...

„Šta vas dvojje radite ovde?“, zahtevao je Kvinbi da zna.

Entoni je podigao glavu. Nije morao da glumi ustezanje i ozlojeđenost. Luiza je zakoračila unazad, mršteći se kao da je i ona veoma uznemirena zbog ovog prekida. Primetio je da joj pogled iza naočara deluje pomalo zamagljeno i da ubrzano diše.

„Draga moja, čini mi se da imamo društvo“, izgovorio je odmernim glasom.

Kvinbi je maltene već bio kraj njih. Krupan i širokih ramena, nosio je kaput od tamnog materijala, a džep mu se ugibao od težine predmeta koji se tamo nalazio. Na jednoj ruci mu je sevnuo veliki, skupoceni prsten od zlata i oniksa.

Luiza je zaobišla čuvara. Entoni je osetio da je rastrojena, međutim divno je sakrila tu reakciju otvorivši lepezu naglim, razdraženim pokretom.

„Mislim da se nismo upoznali“, izgovorila je glasom koji bi zaledio i peć. Mada je bila znatno niža, nekako je uspevala da gleda na Kvinbija sa visine. „Kako se usuđujete da nam se obraćate!“

„Ne zamerite, gospođo“, odvratio je Kvinbi ne skidajući oka sa Entonija, „ali gostima nije dopušten pristup na sprat. Ispratiću vas nazad na prizemlje.“

„Nije nam potrebna pratnja“, odvratio je Entoni hladno. „Znamo put.“

„Zbilja“, dodala je Luiza. „Sasvim sigurno ga znamo.“

Podigla je haljinu šakom i krenula da prođe pokraj Kvinbija. Međutim, on je posegnuo i uhvatio je za lakat.

Naglo je uzdahnula, kao da je zgranuta do srži. „Kako se usuđujete?“

„Oprostite mi gospođo, ali pre nego što krenete moram da vas pitam šta ste radili ovde gore“, odvratio je.

Odmerila ga je mrkim pogledom kroz okvire naočara. „Odmah mi pustite ruku inače ću obavestiti gospodina Hejstingsa o ovom nemilom slučaju.“

„On će svakako biti obavešten“, odvratio je Kvinbi očigledno neuznemiren pretnjom. „Moj je posao da ga obavestim kada se desi nešto ovog tipa.“

„Kakvog tipa, zaboga?“ uzvratila je. „Šta pokušavate da kažete?“

Entoni je pogledao Kvinbija. „Sklonite svoju šaku sa damine ruke.“

Kvinbi ga je osmotrio kroz sušene kapke. Ovom čoveku se nije dopadalo da prima naređenja, pomislio je Entoni.

„Odmah“, dodao je veoma tihim glasom.

Kvinbi je pustio Luizu.

„Biće mi potreban odgovor na pitanje“, zarežao je i dalje usmeravajući svu pažnju na Entonija. „Zašto ste došli gore?“

Entoni je shvatio da je pitanje očigledno bilo upućeno njemu. Luiza ga više nije zanimala.

Zaštitnički ju je uhvatio podruku, kao što bi to učinio ljubavnik. „Mislím da je odgovor očigledan. Dama i ja smo došli gore radi privatnosti.“

Osetio je da Luiza nije bila oduševljena onim što je to objašnjenje impliciralo, ali je znala da nema izbora nego da prati njegov primer. Odlično se snašla u toj ulozi i nije ni sekund zakasnila sa svojom replikom.

„Očigledno ćemo morati da pronađemo neko drugo mesto, gospodine“, rekla je.

„Izgleda da je tako“, složio se Entoni.

Čvršće je stegao njen lakat, okrenuo je i krenuo ka glavnom stepeništu.

„Slušajte ovamo“, začuo se Kvinbi iza njih. „Ne znam šta ste vas dvoje namerili, ali...“

„Tačno tako“, odvratio je Entoni preko ramena. „Nemate pojma šta smo moja prijateljica i ja radili ovde gore, i tako će i ostati.“

„Unajmljen sam da držim na oku sve što se dešava u kući“, objavio je Kvinbi jureći za njima niz hodnik.

„Shvatam“, odvratio je Entoni. „Međutim, dama i ja nismo znali da sprat kuće predstavlja zabranjenu teritoriju. Svakako nismo videli znak na kojem to piše.“

„Naravno da nema nikakvog znaka“, zarežao je Kvinbi. „Ljudi poput gospodina Hejstingsa ne postavljaju znake po finim kućama poput ove.“

„Znači, ne možete nas kriviti zbog želje da pobegnemo od gomile u prizemlju“, odvratio je Entoni prijazno.

„Sačekajte“, rekao je Kvinbi.

Entoni se nije obazirao na njega. „Verujem da će nam moja kočija obezbediti osamljenost koju smo tražili“, obratio se Luizi dovoljno glasno da Kvinbi to čuje.

Dobacila mu je nesiguran pogled, ali na sreću nije ništa rekla.

Krenuli su niz stepenice, a Kvinbi je zastao na vrhu. Entoni je osetio kako mu čuvarev pogled prži leđa.

„Moramo odmah da krenemo“, obratio se Luizi tiho. „Ako to ne učinimo, biće još podozriviji.“

„Došla sam sa ledi Ešton“, odvrtila je Luiza nelagodno, podjednako tihim glasom. „Ne mogu jednostavno da nestanem, izbezumiće se.“

„Siguran sam da će neki sluga biti srećan da prenese poruku kojom će je obavestiti da ste otišli sa mnom.“

Luiza se ukrutila. „Ne mogu to da učinim, gospodine.“

„Ne shvatam zbog čega. Noć je pred nama, imamo o mnogo čemu da razgovaramo, zar ne?“

„Ne znam na šta mislite. Zahvalna sam vam na blagovremenoj pomoći u hodniku, ali nije bilo potrebe za tim. Mogla sam i sama da izađem na kraj sa onim čovekom. Sada zaista moram da insistiram...“

„Plašim se da sam ja taj koji će insistirati. Probudili ste moju radoznalost. Večeras neću biti u stanju da zaspim ako ne dobijem neke odgovore.“

Ponovo ga je osmotrila brzim, sumnjičavim pogledom. Nasmešio se, omogućivši joj da vidi koliko je odlučan. Stisnula je usne, ali se nije dalje raspravljala. Pretpostavio je da je bila suviše zaokupljena planiranjem svog bega, bez sumnje ga podešavajući tako da se podudari sa njihovim ulaskom u balsku dvoranu, gde će prisustvo drugih gostiju sprečiti scenu.

„Moraćete da zaboravite na pomisao da me napustite, gospođo Brajs“, rekao je. „Dopustićete mi da vas odvedem kući večeras, na ovaj ili na onaj način.“

„Ne možete me silom naterati da uđem u vašu kočiju!“

„Ne pada mi na pamet da koristim silu. Pošto će vas zdrav razum isto tako lako ubediti.“

„Kakva je priroda tog zdravog razuma?“

„Zašto ne bismo započeli tako što ću primetiti da nas oboje zanimaju privatni poslovi našeg domaćina.“

Osetio je da je udahnula brzo i zapanjeno. „Nemam pojma o čemu govorite.“

„Pre nekoliko minuta ste izašli iz Hejstingsove spavaće sobe.“

„Kako to znate?“, pitala je. „Nagađate.“

„Veoma retko se upuštam u nagađanja, gospođo Brajs. Pogotovo kad imam činjenice pred sobom. Znam da ste bili u Hejstingsovoj sobi pošto sam juče nabavio plan kuće.“

„Zaboga, gospodine.“ Iznenadno shvatanje i nešto nalik potpunom olakšanju obasjalo joj je lice. „Pa, vi ste profesionalni provalnik! Sumnjam na to već neko vreme.“

Pristojna, dobro odgojena dama bi bila užasnuta, razmišljao je. Luiza nije delovala nimalo pogođena idejom da ju je pratio pripadnik zločinačke klase. Umesto toga bila je očigledno zainteresovana. Ni očarana ne bi bila prejaka reč. Bio je u pravu: ona je bila veoma neobična žena.

Reka čuva tajnu

„Sigurno ne očekujete da potvrdim vaše sumnje“, rekao je. „Još ćete pozvati policiju i srediti da me uhapse.“

Na njegovo zaprepašćenje, samo se nasmejala. Zvuk njenog smeha ga je opčinio.

„Nikako, gospodine“, uveravala ga je veselo mahnuvši lepezom. „Nije mi bitno ako se izdržavate krađom od ljudi poput Elvina Hejstingsa. Međutim, moram primetiti da ova vest objašnjava nekoliko stvari.“

Sinulo mu je da je razgovor skrenuo u čudnovatom pravcu.

„Na šta mislite?“, pitao je.

„Priznaću da ste probudili moju radoznalost, gospodine, još otkako sam vas upoznala na balu kod Hamondovih.“

„Da li da budem polaskan ili uznemiren?“

Nije odgovorila na pitanje. Samo se nasmešila, delujući zadovoljno poput mačeta sklupčanog kraj vatre.

„Odmah sam primetila da vas okružuje neka tajanstvenost“, rekla je.

„Šta me je odalo?“

„Pa, tražili ste da mi vas predstavite i zapravo ste plesali sa mnom, naravno.“ Naglo je otvorila i zatvorila lepezu, naglašavajući tim malim gestom kako je dokazala svoju tvrdnju.

„Zar je to tako čudno?“

„Gospoda nikad ne mare za to da me upoznaju, a kamoli da me odvedu na podijum za ples. Kad ste plesali sa mnom na prijemu Velsvortovih, odmah sam shvatila da izvodite neki tajni plan.“

„Shvatam.“

„Pretpostavila sam, naravno, da me koristite za skrivanje svog zanimanja za neku drugu damu.“ Diskretno je zastala. „Možda neku udatu ženu.“

„Očigledno ste proveli dosta vremena i potrošili dosta energije razmišljajući o meni tokom proteklih nekoliko dana.“

Bar onoliko koliko je on razmišljao o njoj, pomislio je. To mu je pružilo zadovoljstvo.

„Bili ste mi zagonetka“, odvrtila je jednostavno. „Prirodno je što sam imala potrebu da nađem rešenje. Moram reći, ovo je veoma srećan ishod događaja.“

Stigli su pred dvoranu pre nego što je Entoni uspeo da smisli neki odgovor na to. Ispred njih je zakoračio sluga u staromodnoj plavo-srebrnoj livreji, sa perikom na glavi.

„Ogrtač gospođe Brajs, molim vas“, rekao mu je Entoni. „Možete pozvati moju kočiju i obavestiti leđi Ešton da je dama otišla sa mnom.“

„Da, gospodine.“ Sluga je žurno otišao.

Luiza se više nije bunila. Entoni je stekao utisak da je želela da ode odavde isto koliko i on. Izgleda kako je nije previše uznemiravala ideja da krene u noć sa profesionalnim lopovom. Nije bio siguran šta da misli o tome.

Sluga se vratio sa nezanimljivim kestenjastim ogrtačem koji se slagao sa nezanimljivom haljinom iste boje. Entoni ga je prihvatio i položio oko Luizinih ramena. Taj mali, galantni čin će sigurno biti primećen. Ako ga Hejstings kasnije bude ispitivao, sluga će iskreno reći da su gospođa Brajs i gospodin Stalbridž zaista delovali intimno.

Kočija se pojavila u dnu stepenica. Luiza je dopustila da joj pomognu da uđe. Entoni je ušao za njom, pre nego što se predomisli.

Seo je preko puta nje i zatvorio vrata. Obavila ih je mračna unutrašnjost fijakera. U intimnom prostoru postao je naročito svestan Luizinih diskretnog mirisa, mešavine nekog cvetnog parfema i mirisa njenog tela. Shvatio je da je pomalo uzbuđen, ali je primoravao sebe da se usredsredi na trenutnu situaciju.

„Dakle, gospođo Brajs“, rekao je, „gde smo ono stali?“

„Verujem da ste hteli da mi objasnite prirodu svoje neobične profesije.“ Posegnula je u svoj muf i izvadila olovku i beležnicu. „Hoćete li, molim vas, upaliti lampu. Želim sve da zapišem.“

DRUGO POGLAVLJE

Zavladala je napeta tišina.

Luiza je podigla pogled i primetila da ju je Entoni zapanjeno posmatrao. Ponudila mu je ohrabrujuć osmeh.

„Ne brinite“, rekla je i otvorila malu, kožom povezanu beležnicu koju je uvek nosila sa sobom. „Nemam nameru da vam kradem tajne zanata.“

„Baš dobro, pošto ja nemam nameru da vam ih otkrivam“, odvratio je hladno. „Sklonite beležnicu, gospođo Brajs.“

Blaga jeza joj je krenula niz kičmu. Bio je to isti drhtaj uznemirenosti koji je osetila kad ju je ledi Ešton upoznala sa njim prošle nedelje kod Hamondovih. Njegovo ime je odjeknulo uz glasan i jasan prizvuk upozorenja. Međutim, uverila je sebe da je to što ju je za ples molio čovek čija se verenica udavila u reci pre nešto više od godinu dana, obična slučajnost, a ne užasna igra sudbine. Najzad, visoko društvo je bilo relativno mala skupina. Ipak, kad ga je večeras ugledala u hodniku ispred Hejstingsove spavaće sobe zamalo da je uhvati panika. On to nije znao, ali istina je da ju je susret sa njim uplašio znatno više od suočavanja sa čuvarem.

Bila je sigurna da može da izađe na kraj sa Kvinbijem. Nakon svih meseci provedenih u Društvu, slika koju su ledi Ešton i ona tako pažljivo izgradile bila je u potpunosti prihvaćena. Ona je bila Luiza Brajs, nebitna, nimalo moderna, izrazito dosadna rođaka sa sela koju je ledi Ešton ljubazno uzela za svoju družbenicu. Nije bilo razloga da Kvinbi bude sumnjičav prema njoj.

Međutim, Antonijevo neočekivano pojavljivanje u hodniku ju je uzdrmalo. Nije se moglo poreći da je u pitanju bilo nešto više od slučajnosti.

Od njihovog prvog susreta intuitivno je znala da su blago dosađivanje i nezainteresovan stav koji je Entoni ispoljavao bili obična iluzija. Zbog toga je bila veoma oprezna kada je bila u njegovoj blizini. Možda ju je baš iz tog razloga očarao od prvog trenutka.

Saznanje da je vrlo verovatno bio profesionalni kradljivac ne samo da je uverilo, već joj je dalo briljantnu ideju. Ili je barem u tom trenutku to delovalo kao briljantna ideja. Počela je da sumnja. Možda pre nekoliko minuta nije dobila nalet inspiracije. Sada joj je sve to delovalo poput nepromišljenog i očajnog poteza.

Shvatila je da je Entoni posmatra uz mešavinu vesele razdraganosti i nemilosrdne odlučnosti.

„Ako insistirate“, rekla je, zadržavajući uljudan ton i trudeći se da ne pokaže razočaranje. „Neću ništa zapisivati.“

Nerado je vratila beležnicu i olovku u mali džep unutar mufa.

Nije ispunio njen zahtev da upali lampu, tako da mu je lice ostalo u senci. Međutim, plesala je sa njim nekoliko puta tokom protekle nedelje. Njegove zagonetne oči i neumoljive crte lica bile su urezane u njenom sećanju. Kada je prstima u rukavicama blago dotakla njegovo rame tokom valcera, bila je veoma svesna snage gipkih mišića ispod njegovog skupog kaputa krojenog po meri.

Ples sa Antonijem bio je poput plesa sa dobro obučanim vukom, uglađenih manira: opasno i uzbudljivo iskustvo. Nedavni poljubac bio je hiljadu puta uzbudljiviji i, bez sumnje, hiljadu puta opasniji. Nikada neće zaboraviti iznenadni zagrljaj u hodniku ispred Hejstingsove spavaće sobe, pomislila je.

Entoni je zračio nekom samodisciplinom, i u njemu je postojala izvesna čelična oštrina koja je u isto vreme i privlačila i izazivala oprezno poštovanje. Čula je da je proveo dosta vremena putujući po dalekim zemljama pre nego što se vratio u Englesku pre četiri godine. Imala je osećaj da su ga iskustva sa tih putovanja naučila da gleda ispod površine, za razliku od ostalih pripadnika visokog društva.

Svi su smatrali da je porodica Stalbridž prepuna ekscentrika koji uglavnom nisu obraćali pažnju na više krugove. Međutim, Stalbridžovi su poslednjih godina postali veoma imućni a porodično poreklo im je bilo besprekorno. S obzirom na te bitne faktore, objasnila je ledi Ešton, Društvo nije moglo da ne obrati pažnju na njih. Entoni i drugi članovi

njegove porodice po navici su stavljeni na svaki spisak gostiju, mada su retko prihvatili pozive.

Smatralo se da je domaćica postigla veliki uspeh ako uspe da privuče nekog od Stalbridžovih na društveno okupljanje. Nova gospođa Hejstings je bez sumnje bila veoma ponosna zbog toga što je namamila Antonija na prvi bal koji je priredila kao udata žena.

Zadovoljan sada kada je Luiza sklonila olovku i beležnicu, Entoni se naslonio na sedište i posmatrao je kroz blago sužene kapke.

„Šta ste radili u Hejstingsovoj sobi?“, pitao je.

Razgovor nije tekao kao što se nadala. Planirala je da ona upravlja njegovim tokom od početka, ali joj je nekako oteo vođstvo i sada je on nju saslušavao. Nije joj preostalo ništa drugo nego da bude drska.

„Slučajno sam otvorila ta vrata“, odvrtila je.

„Verujem da se nećete uvrediti ako vam kažem da nisam poverovao ni reč te izrazito klimave priče, a ne bi ni čovek koji nas je zaustavio.“

„Pripremila sam savršeno uverljivu priču za tog gnusnog stvora“, odvrtila je bez razmišljanja. „Da se niste umešali, rekla bih mu da sam jednostavno tražila sobu u kojoj bih popravila poderotinu na haljini.“

„Mislim da ne bi smatrao tu priču uverljivom, kao ni ja.“ Entoni je ispružio noge i prekrstio ruke preko grudi. „Usput, taj gnusni stvor, kako ste ga nazvali, zove se Kvinbi. On je unajmljeni čuvar. Hejstings je nedavno zaposlio dvojicu i obojica nose revolvere.“

Ostala je bez daha. „Zaboga, gospodine! Da li vi to meni govorite da je gospodin Kvinbi bio *naoružan*?“

„Oružje mu je bilo u džepu kaputa. Pretpostavljam da nosi i nož. Iz iskustva znam da se ljudi koji su odrasli na ulici osećaju sasvim prijatno kada su opremljeni na taj način.“

„Shvatam.“ Progutala je pljuvačku, obrađujući taj podatak. „Da li ste stekli to iskustvo putujući po inostranstvu?“

„Vidim da ste se zaista raspitivali o meni. Počašćen sam što sam vam u tolikoj meri privukao pažnju.“

Pocrvenela je. „Da, pa, kao što sam rekla, bila sam radoznala zbog vašeg čudnog zanimanja za mene.“

„Ne smatram svoje zanimanje čudnim. Verujte mi kada kažem da ste potpuno zapanjujući, gospođo Brajs. Odgovor na vaše pitanje je potvrđan, zaista sam proveo neko vreme na mestima gde muškarci uglavnom

odlaze naoružani i mnogo toga sam naučio.“ Zastao je kako bi to naglasio. „Prepoznajem muškarce poput Kvinbija čim ih vidim.“

Nije bila sigurna šta da misli o toj vrlo zanimljivoj primedbi, pa je odlučila da je zanemari.

„To svakako objašnjava nekoliko stvari kada je gospodin Kvinbi u pitanju“, rekla je oštro. „Pitala sam se zašto smatra da ima pravo da nam se obraća na tako neučtiv način. Shvatila sam da on nije običan sluga.“

„Nikako“, složio se Entoni. „Prva lekcija, gospođo Brajs: sledeći put kada vidite muškarca u kaputu koji ima neka pomalo čudna ispučenja, obratite pažnju.“

„Svakako ću to učiniti. Hvala na savetu, gospodine.“

„Prokletstvo. Gubim vreme pokušavajući da vas uplašim, zar ne?“

„Uveravam vas da ja jesam u stanju da se uplašim, gospodine Stalbridž, ali po mom mišljenju nema zamene za činjenice, bez obzira na to šta je predmet rasprave. Što više čovek zna o zločinačkim klasama, očigledno je da će se lakše zaštititi. Pošto je jasno da ste stručnjak, veoma sam zahvalna na svakoj informaciji koju odlučite sa mnom da podelite.“

„Moram razmisliti o svom honoraru za podučavanje.“

„Odlična ideja, gospodine“, odvrtila je sa obnovljenim oduševljenjem. „Posve sam spremna da platim uputstva po tim pitanjima. Smatram ih izrazito korisnim.“

Pogledao je kroz prozor u noć, kao da traži odgovor od nekog metafizičkog izvora. „Tako mi i treba. Nije trebalo da to pominjem.“

„Molim?“

„Nije bitno, gospođo Brajs. Razgovaram sam sa sobom. Eto na šta ste me naveli.“

Lupnula je jastuče kažiprstom ruke u rukavici. Pošto je prošao prvi šok nakon saznanja da se suočila sa naoružanim muškarcem, osetila je radoznalost i uzbuđenje. Zašto je Elvin Hejstings imao potrebu da unajmi dva čuvara? Veoma zanimljivo pitanje. Brzo nakon tog pitanja usledilo je i sledeće.

Pogledala je Antonija. „Kako ste saznali da je Hejstings unajmio čuvaru i da su naoružani?“

Entoni je odvojio pogled od scene na ulici. „Recimo da obraćam pažnju na Hejstingsove poslove.“

„To je očigledno. Pa, šta je bilo, bilo je. Moramo ići dalje.“